

Niet alleen het groene onderwijs is bezig met meer diversiteit, ook steeds meer bedrijven realiseren zich dat meer diversiteit een meerwaarde kan hebben voor de bedrijfsvoering. In de rubriek 'De praktijk van diversiteit' laten we een paar mooie verhalen zien uit het groene bedrijfsleven.

de praktijk van d

Mimoun

Broers Mimoun en Mustapha houden niet van binnen zitten

Ik wil je niet kwijt

Mustapha Anafnaf, 44, was met zijn ploeg groenwerkers vandaag aan het werk in Woerden. Ver van Veenendaal waar het hoveniersbedrijf van Van Ginkel is gevestigd. En ook zijn broer, Mimoun, 40, werkte vandaag voor een klant elders. Ze hebben het heel goed naar hun zin bij Van Ginkel, zeggen ze. En het werk is afwisselend en leuk. Het is dan het einde van de middag. Het natte weer van de afgelopen tijd was niet altijd zo handig voor hun werk, maar vandaag ging het goed.

Mustapha vertelt hoe hij 21 jaar geleden vanuit het noorden van Marokko in Nederland kwam. Zijn familie had een landbouwachtergrond. Binnen een paar maanden vond hij werk bij Van Ginkel dat hem juist om die reden aansprak. "Het was

wel even wennen hoor, want alles is dan nieuw." Bovendien heb je daar producten als sinaasappelen en meloenen en zijn de omstandigheden en de vegetatie hier wel even anders.

Maar hij volgde allerlei cursussen in Velp en Houten en verzamelde certificaten voor bosmaaaien, motorzagen, veiligheid (VCA) en bedrijfshulpverlening. Hij leerde de planten en bouwde zo de kennis op waarmee hij kon promoveren naar voorman. Sindsdien geeft hij leiding aan een ploegje dat er op uit gaat. Onderhoud en aanleg bij bejaardentehuizen, bedrijfstuinen, particulieren of andere opdrachtgevers.

Gezellig

Zijn broer kwam tien jaar na hem in Nederland en kon na vier dagen starten

in het ploegje van Mustapha. "Ik had een paar jaar van alles wat gedaan in Spanje en sprak mijn broer. Die zei: het is gezellig bij ons. Waarom kom je niet hierheen?" Ook Mimoun deed cursussen en leerde veel. Sinds een jaar of vijf is ook hij voorman. "Heel veel mensen snappen het niet", zegt Mustapha. "Waarom werk je altijd buiten? Maar het is gezond en fris. Het is heerlijk." "Ik heb ook altijd buiten gewerkt", vult Mimoun aan. "Ik zou niet binnen willen zitten."

Dat mensen uit hun sociale omgeving vreemd kijken en vragen: vind je dat nou leuk, heeft ook te maken met hoe je het vertelt, denkt Mustapha. Tuinman klinkt anders dan hovenier. Tuinman spreekt volgens hem niet aan bij de mensen uit

iversiteit

TEKST: TON VAN DEN BORN | FOTOGRAFIE: MARION KLERKEN

Mustapha

Marokko. “Ze vinden het een laag beroep. Maar als je dan vertelt wat je allemaal doet, welke taken en hoe we dat zelf kunnen regelen, dan kijken ze heel anders.” Begin in groep 8 met geven van de goede informatie over het mooie beroep van hovenier, denken ze.

Zorgzaam

Op kantoor zit ook Chris van den Dikkenberg, vestigingsleider. “De drive van Van Ginkel was wel om andere doelgroepen binnen te halen. Vrouwen of mensen met een beperking. Het stond misschien niet op papier, maar de gedachte was er wel. Want als er werd gevraagd: hoe gaan jullie om met duurzaam werken, dan kun je ook denken aan diversiteit in het personeelsbestand en de maatschappelijke uit-

straling daarvan. Toen Mustapha zich aanbod, paste dat helemaal in die strategie.” “En om eerlijk te zeggen: we hebben het echt fantastisch met elkaar. Ook de klanten reageren zo. Vooral de oudere mensen hoor je dan: ze zijn zo zorgzaam.” Ja, knikt Mustapha, “maar ik vind ook dat dat gewoon bij het vak hoort. Je bent toch dienstverlenend bezig.” En, “nee,” reageert hij. “ik heb nooit meegemaakt dat mensen vreemd keken omdat er een ploegje blanke hoveniers onder onze leiding aan het werk was. De klanten niet, het publiek niet en ook de ploeg zelf niet. Maar het ligt er ook helemaal aan hoe je de taakverdeling doet ’s ochtends. Dat maakt overigens niet uit of je Nederlander bent of Marrokaan; als je zegt, je moet dit en je moet dat, dan werkt het niet.”

Vestigingsleider Chris van den Dikkenberg bevestigt de woorden van Mustapha: “Ik heb nooit iemand aan mijn bureau gehad die zei: ik werk niet met Marokkanen.” Maar, vervolgt hij, “het is best wel eens moeilijk geweest. Bijvoorbeeld op 11 september 2001; dan zit je toch even anders in de kantine.” Hij vertelt dat Wim van Ginkel toen ook een statement maakte dat discriminatie in het bedrijf niet wordt geaccepteerd.

Het werk bevalt hen zeer en een van de mooiere kanten van het werk is volgens beide broers ook hoe je een relatie opbouwt met de klant. “Ze weten wat ze aan je hebben. Zo’n klant roept dan bijvoorbeeld: ik wil je niet kwijt, hoor.” ■